

DANUTA BUTRIMA

KAD SATUMST SLIEDES

1. aina

Tramvaja salons. Līva ar lielu un smagu čemodānu pie rokas, turpinot iesākto sarunu pa mobilo telefonu, steigšus iekāpj tramvajā, kas tūlīt aiztaisa durvis un uzsāk braukt. Aiz logiem Liepājas ielas tumšā vakarā. Līva ir tik aizņemta ar sarunu, ka nepievērš uzmanību citiem pasažieriem – Minna, Sofijai, Katrīnai, Eleonorai, Annai – kas jau atrodas salonā.

Līva. Jā, mamm, beidzot esmu galā! Pēc visas tās pārsēšanās un gaidīšanas... Beidzot Liepājā! Zini, pirmais iespaids... tāds... nostalgisks... jā, tieši tā, kā tu stāstīji! Vecās ēkas, bruģētās ielas, jūras smarža... nu, kā jau Liepājā... Tiešām svaigs gaiss, pavisam citādāk nekā Rīgā. Un tas vējš... tu man teici, ka te vienmēr pūš, un tu nemaz nemeloji! (*smejas*) Gandrīz aiznesa mani pa gaisu ar visu čemodānu!

Mēģina atrast brīvu vietu, nepaceļot acis.

Līva. Jā, ar dzīvesvietu, šķiet, būs labi. Tie dzīvokļa biedri, ar kuriem sazinājos, izskatās forši. Jā, apgalvoja, ka ar tramvaju varot tikt līdz Kuršu ielai... Un universitāte... esmu tik satraukta! Filoloģija! Beidzot varēšu dziļāk ienirt tajos stāstos, kas man vienmēr ir patikuši. Un Liepājai, cik es iečeķoju, ir baigi bagātā vēsture. Osta, teātris, visi tie mākslinieki un mūziķi... Līvi mūžam dzīvi, Spoku koks un tādā garā... jā, mamm, par tramvaju arī kaut ko lasīju... Šis gan izskatās citādāks – vecs un grabošs, kā no pagājušā gadsimta... Bet varbūt tas ir tas pats... Ai, man vienalga, galvenais, lai aizved līdz Kuršu ielai.

Beidzot apsēžas, joprojām skatoties pa logu un mēģinot orientēties. Pamet skatienu apkārt.

Pamana, ka tramvajā jau sēž piecas atšķirīgi ģērbtas sievietes: Minna, Sofija, Katrīna,

Eleonora, Anna, kurai rokās autiņos satīts zīdains.

Līva. (*telefonā*) Mamm, tu nezini, vai Liepājā tagad neuzņem kādu seriālu? Varbūt vēsturisku filmu... Nē? Nu labi, pati ieguglēšu... Ai, nekas! Te tikai tādi, nu, interesanti cilvēki... Nē, ne uz ielas, tramvajā! Visi tādos kā kostīmos... Jā, varbūt arī no teātra. Bet savādi gan... Jā, mammu, es būšu piesardzīga. Te jau viss mierīgi, bet, kā tu saki, sveša vieta paliek sveša vieta... Rīt uz universitāti... Jā, ceru, ka ātri tikšu galā. Pēc tam jau varēs iepazīties arī ar pilsētu... Jā, jā, man viens draugs jau stāstīja par Karostu... aha, noteikti būs interesanti... Uz jūra? Obligāti! Bet vispirms jātiek līdz dzīvoklim un jāizkrauj tas smagais čemodāns. Sāku jau nožēlot, ka tik daudz grāmatu paņēmu līdzī. (*pabeidzot*

telefonsarunu) Labi, mammu, es tevi vēlāk pazvanīšu... Jā, neuztraucies, es visu atradīšu... Mīlu! Atā! (noliek telefonu)

Pēkšņi tramvajs sāk kratīties, izdod dīvainas skaņas, tablo noraustās un nodziest, mainās arī salona apgaismojums. Līva satrūkstas un beidz skatīties pa logu. Atkal pēta pārējās pasažieres, šoreiz ar lielāku interesi un nelielu apmulsumu.

Līva. *(mēģinot piesaistīt uzmanību)* Atvainojiet? Vai šis tramvajs brauc uz Kuršu ielu? Vai kāds zina?

Neviena no sievietēm nereaģē. Minna klusībā sarunājas pati ar sevi, izteiksmīgi žestikulē, it kā risinātu kādu dialogu, Sofija nopietni iegrimusi avīzes lasīšanā, Katrīna ar skumju izteiksmi skatās pa logu un uzpūstajā elpā uz stikla kaut ko zīmē, Eleonora spēlējas ar vēdekli, pārcilā savas somiņas saturu, Anna klusi dungo, šūpojot rokās zīdaini. Katra no viņām ir savās domās vai nodarbēs un, šķiet, nedzird Līvu.

Minna. *(mainot balss intonācijas, runājot pati ar sev)* Ak, dārgais, neatstāj mani! Es iešu tev līdzī... Nē, mēs nekad nebūsim kopā! Es mīli citu...

Sofija. *(nepaceļot acis no avīze.)* Klusums... dažreiz ir vērtīgāks par jebkuriem vārdiem.

Katrīna. *(zīmējot uz loga stikla)* Daudz kas ir zaudēts... neatgriezeniski.

Eleonora. *(enerģiski vicinot vēdekli)* Visam savs laiks... sava vieta... un sekas.

Anna. *(klusā balsī turpina kaut ko dungot, auklējot zīdaini)*

Līva izskatās apjukusi par saņemtajām atbildēm. Gaisma tramvajā sāk mirgot.

Līva. *(vēlreiz, nedaudz skaļāk)* Hallo? Kā nokļūt uz Kuršu ielu? *(pie sevis)* Okei... Vai tad te neviena nav vietējā? *(atver telefonu, meklē informāciju)* Laikam te tiešām tiek uzņemta kaut kāda filma...

Gaisma salonā pārstāj mirgot, taču tā ir izmainījusies. Tramvajs turpina ceļu. Pasažieres beidzot sadzird Līvu, sieviešu izturēšanās mainās, viņas sāk pievērst uzmanību Līvai.

Pilnā lugas versija – 20 lpp